kammerteendri juures ennast teatada laskma, ja siis“.....

„Oh, wali kammerteendri herra, ma olen ennast juba teatada laskнud.“

„Narrilane! Ei ei, see ei lähe mite nii pea, kui sa seda ehk arwad!“

Talupoeg sai peagi aru, et need herrad siin lossi peal kõik ühe waimu lapsed saawad olema. Ta hakkas temaga kaupa tegema ja — asi läks toime. Aga siiski ei olnud kaa siin wähemaga läbi saada kui al ohwitseeriga, ehk ta kül ise kaa hea meelega ühe weerandi sest jaust enesele oleks tahtnud pidada.

Nüüd sai ta ometi luba würsti juure sisse astuda. Kot selgas, astus ta tuppa, aga põlwed wärisesiwad enesel.

„Kõige armulisem maa-walitseja herra,“ ütles ta kogeldates, mis peale ta ise põlwili würsti ete maha langes, „ma olen raskeste eksinud, aga andke mulle seda andeks! Üks nõrk, haiglane naene ja kuus weikest, poolnälginд ussikest, pool alasti; tõeste, kõige kibedam häda on mind selle kurja töö peale meelitanud! Palun armu!“

Würst, kes üks wäga armulik mees ja rahwa sõber oli, oli selle iseenese pealekaebamise üle wäga liigutatud ja küsis nüüd lahkeste osawõtlikult tema häda, mis kurja tööd olla ta siis teinud. Talupoeg tunnistas kõik üles ja lisas weel senna juure: Ta olla würstile üht imetegu kotti sees kaasa toonud, et see läbi würsti käest enesele armu pärida.

See oli aga wäga würsti meele pärast; sest ta oli üks armulik mees ja tundis selle üle head meelt, kui tema alamad wõisiwad õnnelikud olla.

Nüüd tahtis ta aga teada saada, mis imetegu wõis seal kotti sees siis warjul seista. Talupoeg rapputas etewaatlikult kotti tühjaks, ja würst pani wäga imeks, kuda üks kala kuiwa maa peal üht rebast wõis ärasurmata.

Würst kuulas osawõtlikult kaa talupoia enese kodust elu järge järele, ja talupoeg, kelle keel esite kartuse pärast n'agu kinni oli kõidetud, kogeldas mõned sõnad wabandamiseks, nüüd aga rõõm tema juhtumise üle würsti silmist peastis tema keele kõidiku jälle wallali, ta rääkis tõisiselt ja truuiste kõik oma kurwa elu lugu otsani wälja. Tema tõsine nägu, ja tema tõeste kahatsew meele parandamine silma pisarates, näitas peagi würstile, et aga üksnes suur armastus omaste wastu, on teda sundinud seda paha tegu tegema. — Ta tundis seda ja tasus seda kaa omal wiisil jälle ära! —

Sõnalausumata läks ta enese kirjutuse laua juure, wõtis sealt suhwlaekast kümme tuld tükki, luges neid kord üle ja ütles siis: „Tule siia, säh wõta seda omale! — Ole edespidi auuwäärt mees, ja